

Wirth Imre

Egy esti élet

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 29. szám, 2019. július 19.

Nyomában jártam, próbáltam utánozni. Többször beszéltünk is, de mindig elhibáztam. Azon kaptam magam, hogy fecsegek, s ő szinte hallgat. Megszégyenített arányos alkatával. Az arcom! A hajam! Mindenem! Mondanom se kéne: kétségek közt hányódtam. Sikerei voltak, irigyeltem. Kimondatlanul is rajongtak érte. Egy éjjel nem bírtam tovább, összeszedtem minden holmimat, és a sötétség leple alatt elhagytam a várost. Távoli, ismeretlen faluban találtam menedéket, megnősültem, s ahogyan azt előre kiterveltem, gyermeket nemzettem készakarva. Az enyészet ellen biztosítva vagyok immár.

Sérült szellemem azonban szintén követelte jussát. Írni kezdtem. Írtam egy levelet Neki. Az égi posta sietve vitte.